

РЕШЕНИЕ

№ 5914

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 11.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5315** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на „МБТС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. С., против Решение № ПИ-184/16.05.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. №С230022-137-0004040/05.05.2023 г., издадено от М. А.-Д. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на процесуалните правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че давността по изпълнителното дело не е била спирана, поради което задълженията са погасени по давност. Конкретно се сочи, че публичният изпълнител, както и директора на ТД на НАП С. са игнорирали решение № 1243/27.02.2023 г., постановено по адм. дело 8734/2022г. по описа на АССГ и не са се съобразили с мотивите, че публичните задължения предмет на изпълнителното дело са погасени по давност. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата и да отмени решението

на директора на ТД на НАП С. и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител, като се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото, като преписката бъде върната на публичния изпълнител.

В съдебното заседание жалбоподателят е представяван от адв. С., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък (л. 78).

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че публичният изпълнител и директора на ТД на НАП С. не установяват, че има прекъсване на давността, поради което действията им не противоречат на решение № 1243/27.02.2023 г., постановено по адм. дело № 8734/2022 г. по описа на АССГ. Моли съда да отхвърли жалбата и да потвърди решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Срещу жалбоподателя „МБТС“ ЕООД е образувано изпълнително дело № 22090002243/2009 г. за събирането на публично задължение в общ размер 1022.48 лв., към 13.05.2009 г., като е издадено Съобщение за доброволно изпълнение изх. № 2243-000001/13.05.09 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С160022-022-0030402/27.10.2016 г. (л. 42) на публичен изпълнител е наложен запор върху налични и постъпващи суми по конкретно посочени банкови сметки, находящи се в ТБ „СТОПАНСКА И ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД (ТБ С. АД) и ТБ „ИНВЕСТБАНК“ АД, за обезпечаване на задължение в размер на 433 684,41 лв. (главница и лихва), към 27.10.2016 г. В тази връзка на основание чл. 200, ал. 1 от ДОПК на търговските банки са връчени запорни съобщения (ЗС): изх. № С160022-146-0012265/27.10.2016 г. и изх. № С160022-146-0012264/27.10.2016 г.

От ТБ „ИНВЕСТБАНК“ АД са отговорили, че сметката на лицето е блокирана с посочения размер, като по същата няма достатъчна наличност. Маркирано е че има наложени и предходни запори от НАП и от ЧСИ (л. 44). На 26.10.2022 г. от публичния изпълнител е издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. №

C220022-029-0041394/26.10.2022 г. до ТБ „ИНВЕСТБАНК“ АД (л. 45). От ТБ С. АД са отговорили, че сметката на лицето е блокирана на основания настоящия и предходен запор, същата е без авоар (л. 47).

На 12.08.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение с вх. №С220022-000-0382296 от „МБТС“ ЕООД, с искане задълженията по изпълнително дело № 22090002243/2009 г., представляващи главница в размер на 33 520,93 лв. и лихва в размер на 37 491,88 лв. да бъдат погасени на основание чл. 171 от ДОПК, поради изтекла давност.

След извършена преценка относно основателността на подаденото възражение, на 24.08.2022 г. публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. № С220022-137-0008253/24.08.2022 г., с което частично прекратява, поради изтекла погасителна давност събирането на задължения по ЗДДС за м.06.2011 г. и м.07.2011 г. и е отказано погасяване на публични задължения със срок на доброволно изпълнение през 2012 г. и 2013 г. в размер на 13 698,63 лв., в това число главница и лихва. Отказът е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визирани в чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК.

След оспорване на разпореждането по административен ред с Решение №ПИ-335/07.09.2022 г. директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалбата на „МБТС“ ЕООД, като неоснователна. Това решение е било обжалвано пред Административен съд София-град. По образуваното адм. дело № 8734/2022 г. по описа на АССГ, 34 състав е постановено Решение №1243 от 27.02.2023 г., с което жалбата на „МБТС“ ЕООД е приета за основателна. Прието е, че давността на задълженията по изпълнителното дело е прекъсната, на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК /на 27.10.2016 г./ и е изтекла на 27.10.2021 г. Конкретно е посочено, че: „няма предприети други действия по принудително изпълнение, с оглед на което молбата за отписване на задълженията е била допустима и основателна“. Съдът, воден от горното, по изложените съображения е отменил обжалваното решение на директора на ТД на НАП С., както и разпореждането на публичен изпълнител. Преписката, е върната на ТД на НАП, съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК с изрични указания, че при липса на други обстоятелства, освен изложените в съдебното решение, административният орган следва да изчисли сроковете и да се

произнесе.

В съответствие с дадените указания, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх. №С230022-137-0004040/05.05.2023 г. (л. 14), с което частично е погасил, като изтекли по давност задълженията произтичащи от декларации обр. 6 за ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък по ЗДДФЛ и публичните задължения за ДДС, които са с дата на доброволно изпълнение 2012 г., както и имуществени санкции по Наказателни постановления: № 22-2204874 от 17.08.2012 г., № 22-2204875 от 17.08.2012 г. и № 22-2204918 от 17.08.2012 г. В останалата част на разпореждането се отказва погасяване на публичните задължения, поради наличие на наложени ефективни обезпечителни мерки, които по силата на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК, водят до спиране на давностния срок. Именно в тази му част, актът е предмет на оспорване по административен ред, като с решение № ПИ-186/16.05.2023 г., директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение като неоснователна жалбата на „МБТС“ ЕООД.

В решението си директорът на ТД на НАП е отговорил на наведените с жалбата възражения, които са повторени и в настоящата жалба до съда. Приел е за правилни изводите на публичния изпълнител, че по отношение непогасените публични задължения, възникнали в периода 01.12.2012 – 30.10.2013 г., включително, в 5-годишния давностен срок са били предприети действия по обезпечаване по смисъла на чл. 202, ал.1 от ДОПК. На 27.10.2016 г. е издадено ПНОМ следователно давността е спряна, на основание чл.171, ал.1, т.5 от ДОПК. Конкретно е посочено, че публичният изпълнител при извършената повторна проверка по изпълнителното дело се е съобразил с мотивите на решението на АССГ, тъй като в процесното разпореждане не се е позовал на прекъснатата давност, а единствено на спряна давност. Именно решение № ПИ-168/26.04.2023 г. на директора на ТД на НАП С. е предмет на настоящето дело.

Ответникът представя цялата административна преписка по издаване на оспореното решение, включително заверени копия на документите по изпълнително дело № 22090002243/2009 г., справка от ПП СУП на НАП към 15.05.2023 г., както и съдебно решение № 1243/27.02.2023 г., по адм. дело № 8734/2022 г. по описа на АССГ (представено и от процесуалния представител на жалбоподателя).

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, при

извършената служебно проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че същата е допустима - подадена от легитимирано лице, в срока по [чл. 268 ДОПК](#) и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност. Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по [чл. 267 от ДОПК](#). Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), вр. с [§ 1 от ДР на ДОПК](#), включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по [чл. 267 от ДОПК](#).

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията, послужили като основание за образуване на изпълнителното дело са публични държавни, установени окончателно по основание и размер. В случая публичните задължения за периода 01.12.2012 – 30.10.2013 г., включително са установени, както следва: с декларации обр. 6 за ЗО, ДОО и ДДФЛ; със справки-декларации по ЗДДС за м.12.2012 г. и от м.01.2013 г. до м.09.2013 г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП С. (12.08.2022 г.) е налице изтекла погасителна давност за всички задължения по изпълнително дело № 22090002243/2009 г. Поддържа, че с наложеният заповед на банкови сметки давността е прекъсната. В този смисъл били и мотивите на постановеното по предходна жалба съдебно решение.

Настоящия състав намира за правилен извода на директора на ТД на НАП, че в хода на повторната проверка на изпълнителното дело публичният изпълнител е отказал да погаси процесните задължения позовавайки се не на обстоятелства, които да водят до прекъсване на давността, а на спрян давностен срок, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от

ДОПК.

В тази връзка следва да се отговори на въпроса настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

Принудителното изпълнение върху вземания като процесните може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал.2, т.2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на публичното вземане, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал.1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал.1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на съобщение по чл. 221, ал.1 ДОПК представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV “Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. В Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. по т. д. № 8/2019 г., ОСС на ВАС приема, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността.

Налагането на обезпечителни мерки е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал.3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание (чл. 172, т. 5 ДОПК) за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал.1 ДОПК.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че

„публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Така, давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

В случая публичните задължения на жалбоподателя са установени въз основа на:

1. декларация, обр. № 6:

- 30 и ДОО и задължения по ЗДФЛ за м.12.2012 г., както и задълженията за 30 и ДОО и по ЗДФЛ за м.01.2013 г., м.01.2013 г., м.02.2013 г., м.03.2013 г., м.04.2013 г., м.05.2013 г., м.06.2013 г., м.07.2013 г., м.08.2013 г., м.09.2013 г. и м.10.2013 г., са с дата на доброволно плащане през 2013 г., но това не е било сторено. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2014 г., а 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2019г., в случай, че междуременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал.1 и/или ал.2 ДОПК;

2. СД по ЗДС:

- задълженията за ДДС, произтичащи от 10 броя справки-декларации по ЗДС (стр. 5 справка от СУП, л. 50 по делото), за периода от м.12.2012 г. до м.09.2013 г. са с дата на доброволно плащане през 2013 г., но очевидно това не е било сторено. За тези задължения давността започва да тече от 01.01.2014 г., като срокът по чл. 171, ал.1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2019 г., в случай, че междуременно не настъпят

обстоятелства по чл. 172, ал.1 и/или ал. 2 ДОПК;

Видно от приложените по делото документи, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0030402/27.10.2016 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по конкретни банкови сметки, находящи се в ТБ „Инвестбанк“ АД и ТБ СИ Б. АД, за сумата от 433 684,41 лв. (главница и лихва) към 27.10.2016г. Следва, че видът на обезпечителна мярка е запор на банкови сметки в търговски банки, а с оглед нормата на чл. 202, ал.1 от ДОПК, запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. В тази връзка до търговските банки са изпратени запорни съобщения, но по делото липсват доказателства коя е датата на връчването им, за да се установи точната дата и час на налагане на обезпечението. Независимо от това, от получения в ТД на НАП С. отговор с изх. № ЗС4849#1/31.10.2016 г. на л. 44 от делото, (с който ТБ „Инвестбанк“ АД уведомяват публичния изпълнител, че запорът е наложен, по сметката няма достатъчна наличност, като има и наложени предходни запори), както и отговор изх. №75138/01.11.2016 г. на л. 47 от делото (с който от ТБ С. АД е отговорено, че сметката на лицето е блокирана на основания настоящия и предходен запор, същата е без авоар) се установява, че запорът в първата търговска банка е изпълнявал своето действие към 31.10.2016г.

Следва да бъде прието, в съответствие с твърденията, изложени в оспореното решение, че с цитираното постановление през октомври 2016 г. давността по чл. 171, ал.1 ДОПК по отношение всички, дефинирани по – горе публични задължения е спряла да тече. В тази връзка правилно решаващия орган е приел, че по отношение всички посочени по – горе публични задължения 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му (на 01.01.2019 г.), на основание разпоредбата на чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК. В цитираната разпоредба законодателят освен, че не е обвързал правното действие на постановлението за обезпечение с надлежното му връчване на задълженото лице, не е поставил и изискване към вида на наложените обезпечителни мерки. С други думи, запорът на сметката на задълженото лице, като вид обезпечителна мярка, осъществява хипотезата на разглежданата правна норма, поради което публичният изпълнител в хода на

изпълнителното производство е извършил процесуално действие, с което на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал.1 от с.к. За така наложените обезпечителни мерки липсват доказателства, а и не се твърди да са били оспорени по административен и съдебен ред, съответно отменени.

За пълнота на изложението, съдът обръща внимание, че в случая не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. В конкретния случай за всички задължения по изпълнителното дело 10-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2014 г., тъй като същите е следвало да се платят през 2013 г., и към настоящия момент не е изтекъл.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал.1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на „МБТС“ ЕООД, против Решение № ПИ-184/16.05.2023 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Разпореждане изх. №С230022-137-0004040/05.05.2023 г., издадено от публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА „МБТС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 (сто и петдесет)

лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: